

Salma Blanco

Děvče
z
tančírny

Děvče z tančírny
Salma Blanco

1. vydání

vydáno v květnu 2020 jako 100. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-184-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-185-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-186-2(pdf)

MOTTO

„Každá ženská přivede mužskýho do maléru, a pro nás, ubohý kovboje to platí dvojnásob...“

...ten věčně tuláckej život, ty dlouhý dni a noci o samotě pod širým nebem působěj na našince, že je vůči slabýmu pohlaví chytlavější a že ho potřebuje víc než ostatní.“

*Zane Grey
Navzdory dálkám*

1. PŘESTŘELKA

Moje první setkání s tím člověkem v sobě nemělo ani za mák romantiky. Přehnal se kolem jako splašený kuň, srazil mne na zem a zmizel ve tmě. Zůstal po něm jen pach střelného prachu a ostrá bolest v naraženém koleně. A to jsem si jen malý okamžik předtím myslela, jak se mi všechno báječně daří a užívala si idylickou atmosféru končícího horkého letního dne.

Ten večer bylo nečekaně zrušeno moje taneční vystoupení a já se té příležitosti bez dlouhého váhání chopila. Dříve, než mne madame Jacquelin stihla zaměstnat jinak, jsem se nepozorovaně vykradla ven za město. Milovala jsem opojnou atmosféru těch několika chvil předcházejících západu slunce, okamžik, kdy poslední sluneční paprsek polaskal zemi, a jeho průzračný svit na pár prchavých mžiknutí oka změnil okolní svět v mystickou krajinu. V té neopakovatelné chvíli na přelomu dne a noci se vše na kratičký okamžik proměnilo. Zvířený šedý prach v ostrém jasu posledního paprsku zazářil zlatými a stříbrnými odlesky brokátu, uschlý strom se svými rozpaženými mrtvými větvemi se proměnil v bájného tvora, sluncem vyšisovaná prkna dřevěných stěn domů vyprávěla o mapách cizích světů a kopce v dálce volaly svou tajemnou vábivou písní. Svět byl v ten pomíjivý čas jiný, krásný.

Možná právě kvůli té iluzi jsem, jak jen to bylo možné, vybíhala za město a v hodině předcházející soumraku na samém sklonku dne, s nitrem přetékaajícím touhou po něčem neuchopitelném, vzhlížela k vzdáleným kopcům na obzoru. Příčina netkvěla v nespokojenosti s mým současným životem, bylo mi dobře tam, kde jsem a co jsem. Přesto, alespoň na okamžik, potřebovala jsem pocítit onu krásu, nechat se prostoupit energií a podivnou nostalgickou nedefinovatelnou touhou.

Bylo to jako pravěké volání duše. Jako by si duše v těch chvílích vzpomínala na něco dávno minulého, ztraceného v prostoru a čase, na

něco neuchopitelného, nepopsatelného, možná na zážitky dávných generací přede mnou, na nenaplněné touhy, sny. Rezovalo to se mnou, s něčím, ukrytým hluboko ve mně. Probouzelo to ve mně touhu po čemsi, co jsem zatím nebyla schopna přesně nazvat. S něčím, co se zdálo být tak blízko, téměř na dosah, ale přesto ztracené nekonečně daleko.

Ten večer jsem se zdržela venku déle než obvykle a zpátky se vracela až za tmy. Madame Jacquelin bude zuřit, to mi bylo jasné, ale nijak mne to netrápilo. Vznášela jsem se v podivném stavu bytí a nebytí. Obklopil mne nezměrný klid, vyrovnanost a neosobnost. Jako bych se oprostila od svého těla a duše a byla někým úplně novým. Myšlenky volně plynuly hlavou, aniž by si vyžadovaly mou pozornost, svět kolem, tak šedivý a ubohý ve své malosti se rozplynul a v mé duši se usadil klid a bezpečí.

A právě v té chvíli se to stalo. Zprvu jsem si vůbec neuvědomovala, co se kolem mne děje, až teprve, ležíc na zemi, bolestivě přitisknutá do prachu těžkým mužským tělem, jsem se probrala ze snění.

„Sakra, ženská, co se tady motáte jako ovce na porážce! Omrzel vás život?“ houkl mi do ucha cizí hlas a já si teprve teď uvědomila, že to, co mi před chvílí zasvištělo kolem hlavy, byla střela vypálená z koltu. Místo toho, abych se začala bát, jsem vyhrkla:

„Který blázen vám poradil, abyste střílel na ulici! Běžte si ty svoje pitomý přestřelky vyřizovat někam jinam, milej pane, tady chodí lidi, jestli jste si neráčil všimnout.“

„Vás, dámo, by si nevšiml leda slepej, ale vy se příště ve vlastním zájmu koukejte kolem sebe. Kvůli vám mi ten grázl zase frknul, teď abych ho hledal bůhvídkde.“

Tíha jeho těla už mě začínala dusit, ale můj pokus ho od sebe odstrčit s ním ani nehnul.

„Můžete ze mě laskavě slézt, nebo takhle hodláte zůstat až do rána?“ zasyčela jsem mu co nejjedovatěji do tváře.

Neušlo mi jeho tlumené uchechtnutí, ale konečně uvolnil své sevření, pustil mě a vstal. Začala jsem se také zvedat. Ostrá bolest v koleně způsobila, že se mi znova podlomily nohy. Ze rtů mi uniklo nechtěné vyjeknutí a tím jsem nechtíc nanovo upoutala jeho pozornost.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se a v jeho hlase zazněla, k mému velkému zadostiučinění, ryzí obava.

„Asi něco s kolenem, ale to vás nemusí vůbec zajímat, pane pistolníku. Jen si uhánějte za tím svým padouchem a pro mě za mě, se klidně můžete někde s chutí oba dva postřílet. Jen když už se s vámi víckrát nepotkám,“ zasyčela jsem vztekle a odstrčila jeho podávanou ruku, kterou se mne snažil podepřít. „Nemusíte se namáhat, zvládnou to dost dobře sama.“

„Jak je ctěná libost, dámo.“ odpověděl a stáhl se. „Někoho vám pošlu, ať vám pomůže,“ zavolal ještě, než definitivně zmizel ve tmě.

„Sakra,“ praštila jsem pěstí do prachu země vedle sebe. „Takovej krásnej večer a takhle to musí skončit!“

Opatrně jsem se pokusila vstát. Koleno nesnesitelně bolelo, ale přece tady nezůstanu ležet až do rána. Musím se nějak dobelhat do svého pokoje.

Každý krok byl utrpením, při každém došlápnutí na zraněnou nohu mnou projela ostrá bolest a Carverova tančírna, která byla nyní mým domovem, se zdála neskutečně daleko. A to mě ještě čekaly dlouhé schody do podkroví, než se konečně budu moci svalit na lůžko v maličkém pokojíku pod střechou.

Zatracený chlap!

2. DĚVČE Z TANČÍRNY

Je až zvláštní, jak se cesty lidských životů podivně klikatí. Vyrůstala jsem v nádherné svěží zeleni Pensylvánie. Od malička mne obklopovaly husté lesy, zpěv ptáků, klid a mír. Jako dítě jsem nenáviděla krutý a pustý Západ, protože mi vzal oba rodiče a já zůstala jenom sama s dědečkem, moudrým a spravedlivým člověkem.

Jak jsem dospívala, probouzel se ve mně neklid. Podivné volání neznámých končin. Možná to byla otcova krev, jeho touha poznávat svět, nestálost zůstat s mou matkou na jednom místě. Vábění, kterému podlehl a které stálo život jak jeho, tak moji matku.

Bojovala jsem s tím voláním, věděla jsem, že ho musím potlačit, že musím zvítězit nad tou zhoubou, že nesmím ublížit jedinému člověku, který mi na světě zůstal.

Jenže jednoho dne se ve mně všechno vzbourilo a neklidná krev zvítězila nad rozumem a povinností. Byl můj otec také takový?

Při představě života, jaký mne čekal, jaký mi tady připravovali, se ve mně vzkypěla krev a já jednala impulzivně, bez rozmyslu, bez uvědomění si důsledků. Prostě jsem musela okamžitě pryč, pryč od nudného života, pryč od pochybného rodinného štěstí, pryč od muže, ke kterému jsem už dávno nic necítila a který se měl stát mým manželem.

Čekalo mne jen manželství, o které jsem nestála, věčný koloběh mezi plotnou a neckami. Smutný úděl vdané ženy. To rozhodně nebylo to, co bych od života chtěla. Ale co s tím? Jak to změnit? Nevěděla jsem, a zatímco celá moje duše křičela děsem, připravovala jsem se na svatbu s Kurtem.

V pravý čas, pár dní před svatbou, kdy už bylo vše nachystáno a domluveno, se objevil Millard, kočující podomní obchodník, cestující

celou zemí a volný jako pták. A moje dávná dětská láska. Ještě tu noc jsem s ním utekla.

Prožili jsme několik šťastných týdnů. Kočovali jsme od města k městu a mně se zdálo, že konečně žiju, že jsem našla tu pravou lásku a muže, se kterým bych mohla zůstat po celý život.

Jenže potom mi pomalu došlo, že Millard zdaleka není bez chyby, že je vznětlivý, výbušný a že moje láska je jen klam. Dětinská iluze.

Millard mi zkrátka jen posloužil k útěku, a kdyby se neobjevil on, utekla bych s někým jiným. Toužila jsem prchnout co nejdál od maloměšťáckého života, od nudného stereotypu a od nemilovaného snoubence.

S Millardem jsme procestovali velký kus země. Ze začátku mi s ním bylo dobře, teprve díky jemu jsem si uvědomila, že jsem žena, dal mi to, co mi Kurt neuměl dát – lásku, něhu a vášeň. Nikdy jsem svého útěku s ním nelitovala.

Byla jsem to já, kdo náš vztah ukončil. Prostě mne Millard už omrzl. Moje láska k němu zmizela stejně rychle, jako se objevila. Už tenkrát jsem pochopila, že s Millardem by to nakonec bylo stejné jako s Kurtem. A to mne nelákalo. Zřejmě nejsem stvořená pro manželství a usedlý život.

Opustila jsem ho v jednom větším městě, kam jsme na svých cestách dojeli.

Odešla jsem bez jediného slůvka vysvětlení. Rozloučila jsem se s ním jenom krátkým vzkazem:

„Nemá to smysl, buď šťastný, sbohem.“

Byla jsem zase volná. Sama, jen s uzlíčkem šatů a hrstkou peněz, v cizím městě, mezi neznámými lidmi, ale svobodná. Našla jsem si práci v jedné bohaté rodině jako pomocnice v domácnosti. Všechny

vydělané peníze padly za hlouposti. Zůstala jsem tam několik měsíců. Napsala jsem konečně dědečkovi, aby o mne neměl starost a zdálo se, že všechno je v naprostém pořádku.

Až jednoho dne došel telegram od Kurta, ve kterém psal, že jede za mnou. Hrozně mne to vyděsilo a při představě, že všechno začíná zase nanovo, jsem nasedla na první dostavník mířící dál na západ a dala sbohem civilizovaným končinám.

Dostavník mne bez koruny v kapse vyložil v Silvertownu a na mne při pohledu na malé zaprášené městečko ztracené v pustině, poprvé padla tíseň. Jenže zpátky už to nešlo, zůstala jsem bez peněz, odkázaná na vlastní schopnosti.

Hned na stanici dostavníků mi malý holohlavý chlapík s kšiltlem proti slunci na hlavě, na můj dotaz na nějakou práci, ukázal na největší dům na vzdálenějším konci Main Street – hlavní ulice. Ještě dneska vidím kritický pohled jeho pichlavých očí, kterým mne několikrát přejel od hlavy až k patě, než odpověděl. Poslal mne přímo do Zlatého nuggetu.

Nikdy nezapomenu na ten den, kdy se přede mnou poprvé otevřely dveře a já vešla z líného slunečního dopoledne do pološera prázdného saloonu. Tehdy, aniž bych si toho byla vědoma, jsem překročila rozhodující práh svého života.

Carver, majitel Zlatého Nuggetu, mnou moc nadšený nebyl. Ani madame Jacqueline, jeho společnice a partnerka. Zdála jsem se jim hubená a neatraktivní. A měli pravdu. Na dívku jsem byla příliš vysoká, spíše chlapecké postavy s úzkými boky a rovným pasem, jen skromně obdařená ženskými tvary. Tmavohnědé vlasy se mi v pramíncích, připomínajících myši ocásky zplihle vinuly kolem kulaté tváře s vystouplými lícními kostmi, velkýmnosem a plnými rty. Snad jenom oči, hnědého zbarvení s probleskujícími zelenými stíny, hustě lemované dlouhými černými řasami dodávaly mému jinak tak fádňnému zjevu na jakési zajímavosti. Alespoň Millard moje oči obdivoval. Mimo chodem,

myslím, že to bylo to jediné, co se mu na mě líbilo, i když to nikdy přímo neřekl.

Prostě jsem věděla, že nejsem hezká a už vůbec ne krásná. Jak mi jednou kdosi řekl, byla jsem zkrátka ještě snesitelného vzhledu. Nepotěšilo mne to, ale nedělala jsem si alespoň žádné iluze.

Nakonec mne Carver a madame Jacquelin přijali – jako pomocníci do kuchyně a holku pro všechno. Pomáhala jsem v kuchyni, uklízela lokál a dělala všechnu podřadnou práci, co byla potřeba. Za krátký čas mi přibyla ještě další povinnost – obsluhovat v jídelně a potom už netrvalo dlouho a začala jsem vystupovat ve večerním zábavném programu. Tak mne Carver a madame Jacqueline nakonec naprosto nenásilnou formou dostali až k tomu, že jsem se měla stát jednou z jejich „girl’s“.

Rychle jsem zapadla mezi ostatní děvčata a pomalinku začala přejímat jejich názory a způsob myšlení. Zřejmě největší vliv na mne měla Lenta, se kterou jsme se rychle spřátelily. Další Carverova děvčata – štíhlouňka atraktivní černovláska Nicol, kyprá blondýna Telma, energická rusovlasá Katty a její opak – něžná, jemná zlatovlasá Olivie, plavá divoška Vivi a nejstarší rozvážná bruneta Brenda, mne také velice rychle vzaly mezi sebe, a protože jsem byla nováček, všechny se snažily mi předat co nejvíce svých poznatků. Konec konců – byly jsme na stejné lodi. A já měla pocit, že konečně mám velkou rodinu a někam patřím.

Dověděla jsem se, že polovina děvčat byly Carverovy oběti. Ujal se jich, když jim bylo nejhůř a potom z nich udělal – holky z tančírny.

Ta druhá polovina – to byly dívky, které tomuhle „řemeslu“ propadly už dřív. U Carvera našly pohodlí a střechu nad hlavou.

V téhle společnosti jsem se díky své nerozvážnosti ocitla i já. A bylo mi tady až donedávna dobře. Teprve tady jsem totiž získala pocit, že konečně žiju. Naplno a se vším, co k životu patří. Bez pout morálky

a falešného předstírání, bez nudných počestných pikniků s otravnými paničkami a jejich ještě otravnějšími dětičkami. Bez dobročinných spolků a nedělních mší. Bez všech předsudků a pravidel. Volně, svobodně. Dělat si co chci a co se mi líbí. Celou noc tančit, pít, nechat se objímat pevnými pažemi drsných mužů, poslouchat jejich lichotky, dráždit je svůdnými pohyby, gesty, obnaženými rameny, vyzývavými pohledy.

Připadala jsem si najednou také krásná a žádoucí. Bylo to opojné. Už jsem nebyla jenom „snesitelného vzhledu“, díky děvčatům, jejich radám, výraznému líčení a provokativním šatům, jsem se i já uměla udělat krásnou.

Navíc jsem zjistila, že mne velmi těší pozornost mužů, bavilo mne jejich rozrušení, hladová nenasytná touha v očích. Uspokojovalo mne probouzet v nich vášně, chtíč, vydráždit je a – zmizet. To byl konečně život! Ne to nudné pomalé umírání u nás doma. Provokovala jsem muže kolem sebe, zkoušela si, kam až lze zajít a užívala si to plnými doušky.

Jednou z mých obětí byl i zdejší soudce. Nevím proč zrovna on, nebyl nijak přitažlivý, spíš naopak působil suchopárným dojmem. Možná jsem ho provokovala jenom proto, že už dřív, ještě když jsem jen roznášela jídlo a pití, mi neunikly jeho dlouhé pohledy, jimiž mne sledoval. Neměla jsem o něj žádný zvláštní zájem, ale dělalo mi moc dobře, že on měl zájem o mne. Usmívala jsem se na něj vždycky, když přišel na svoji pravidelnou sobotní partii a sázela se s Lentou, že toho suchara brzo jistě donutím k tomu, aby roztál. Byla to zábava, přestože mne Brenda varovala, abych nechala soudce na pokoji, že to není dobrý člověk. Nevěřila jsem jí. Přece jenom, byl to ctihodný muž, soudce a dobrý přítel samotného Carvera.

Kromě soudce tady bylo mnoho dalších mužů, většinou šlo o kovboje nebo zlatokopy, muže jenom projíždějící naším městem, ale i muže, žijící přímo v Silvertownu nebo někde poblíž. Přijížděli a odjížděli, někteří se vraceli, jiní zase ne.

Mezi těmi, kteří mne navštěvovali pravidelně, byl i mladý kovboj Pete. Líbil se mi od první chvíle. Byl štíhlý, vysoký, černovlasý s temnýma očima a moc pěkným úsměvem. Pracoval na ranči pár mil za městem a každou neděli jezdil do městečka a nikdy se nezapomněl za mnou stavit. Byl moc milý a mě s ním bylo dobře. Velmi rychle si získal moji důvěru a přátelství. Vyprávěl o sobě, o ranči o své těžké práci. Hodně jsme se spolu nasmáli. A jednoho dne jsem přestala odolávat jeho jemnému nátlaku a vzala ho k sobě na pokoj. Nepřišlo mi na tom nic špatného, ostatně, Lenta to tak dělala často a nijak se s tím netajila. Proto jsem si nepřipadala nijak nepatřičně a nemorálně.

Tak to trvalo několik týdnů a já už si říkala, že mám konečně pořádného chlapa pro život a tajně začala doufat, že by to někdy, snad, mohlo přerůst v něco trvalejšího. Jenomže Pete mne jednoho rána, když se loučil po další společné noci, něžně pohladil po tváři, políbil a potom mi oznámil, že navždy odjíždí. Jeho slova snad nikdy nezapomenu.

„Bylo to s tebou moc krásné, holčičko, ale ty si zasloužíš někoho lepšího, než jsem já. Buď šťastná a sbohem.“

A tak se mi zhroutil další marný sen. Bolelo to. Moc. Cítila jsem se bídně. Podvedená, zneužitá, oklamaná. A hloupá. Něco se ve mně v té chvíli zlomilo. Naštěstí jsem měla kolem sebe svoji novou rodinu, svoje kolegyně z tančírny a díky nim jsem se přes to nakonec nějak přenesla. Ale moje důvěra v muže tím dostala velkou ránu. Už jsem potom nikdy žádného nevezala k sobě na pokoj. Což mi ovšem nebránilo v tom, chovat se ještě provokativněji, vyzývavěji.

V přítomnosti Lenty a ostatních děvčat jsem tak zapomínala na vše, co mne učil dědeček, na čest, morálku, poctivost. To všechno jako by ztratilo smysl. Tady platily jiné zákony a jiná měřítká. Život tu byl tvrdý a krutý a člověk měl malou cenu. Velmi často se ozývala divoká střelba, rychle a snadno se tady umíralo. Svým způsobem to bylo děsivé, ale byla to součást zdejšího bytí. Nikdo nevěděl, který den bude jeho posledním, nikdo netušil, zda se ještě dočká zítřka, a proto to

zběsilé dychtění po životě, po trošce štěstí a zábavy a zapomnění v náručí děvčete.

Byla to hrozná doba a hrozná země. Děsivá a krásná zároveň. Všechno bylo tak jiné oproti tomu, co jsem zažila doposud, a právě to mne fascinovalo a děsilo zároveň. Spoustu věcí jsem okamžitě převzala za své a na druhé straně mne stále zaráželo všechno, co bylo v rozporu s mými osobními názory. Ale – byl to teď můj domov. Carverův Zlatý nugget, madame Jacqueline, tančírna, děvčata – to všechno patřilo už i do mého života. A co bylo dřív, se pomalu ztrácelo, pozbývalo to na ceně, nenápadně mizelo v nenávratnu. Co bylo, už není a já teď patřila už možná napořád sem – mezi Carverovy „girl’s“.

3. SETKÁNÍ V TANČÍRNĚ

V dalších dnech po tom nepříjemném incidentu s tajemným nočním střelcem, nebylo na tancování ani pomyšlení. Koleno ošklivě nateklo a rozehrálo se všemi barvami. Stěží jsem se belhala po své komůrce v podkroví Carverova Zlatého nuggetu a při každém bolestivém došlápnutí v duchu i nahlas proklínala toho sebevědomého chlapa, který všechno tohle moje trápení zavinił.

Ale jisté bylo, že to všechno mělo i své světlé stránky. Najednou jsem získala pár dní volna jenom pro sebe. Mé vystoupení ve večerním tanečním programu se muselo zrušit a spolu s ním i povinnost bavit hosty Carverova podniku. Samozřejmě k velké nelibosti šéfa, a že mi to dal pěkně znát, byla pravda. Za každý neodpracovaný den mi účtoval neskutečné penále. Kdybych si najala hotel, byla bych na tom snad i lépe. Ovšem, představa, že se ve svém stavu stěhuji pryč a kdoví jestli bych se potom měla ještě kam vrátit, mi v čemkoliv zabránila. Ostatně, je to jenom pár dní, na tom zase tak nesejde, a snadno si potom peníze vydělám a zaplatím Carverovi svůj dluh.

Díky úrazu jsem byla zejména v prvních dnech doslova uvězněna ve svém pokoji. Najednou mi zbývala spousta času a já nevěděla co s ním. Nejdřív jsem si to užívala, ale po pár hodinách nicnedělání už jsem se příšerně nudila. Ostatní děvčata vospávala noční život a já jen zírala do prázdných zdí a čekala, až za mnou některá z nich přijde.

V těch dlouhých chvílích nečinnosti se moje myšlenky stále častěji vracely do minulosti, k dědečkovi – jedinému příbuznému, který mi na světě ještě zbýval a k domovu, který jsem nechala daleko za sebou. Měla bych se mu ozvat, aby si nedělal starosti a slíbit, že se jednou vrátím.

V duchu jsem si představovala, jaké to bude. Snila jsem o tom, jak přijíždím domů v přepychových šatech a v krásném kočáře taženém

párem běloušů, bohatá a úspěšná, jak mi všechny klevetivé tetky závidí a dědeček je na mě pyšný.

Skutečnost byla ale zatím taková, že představa byla na míle daleko od reality a naděje na zlepšení mizela v nedohlednu. A to všechno díky jednomu neohrabanému a neomalenému nafoukanému chlapovi. Při každém bolestivém dloubnutí v koleně moje zlost vůči němu vzrůstala. Potkat ho v téhle chvíli, tak nevím, co bych udělala, ale moc příjemné by mu to určitě nebylo. Tím jsem si byla jistá.

Ještě štěstí, že moji vynucenou samotu a nepříjemné myšlenky občas rozptylovala ostatní děvčata zaměstnaná v tančírně, třeba i jen krátkým nakouknutím do pokoje a otázkou, jestli něco nepotřebuji. I za to málo jsem jim byla vděčná. Všechno bylo lepší než se pořád dokola probírat svými problémy.

Nejčastěji za mnou chodila Lenta, která se tady brzy po mém příchodu ke Carverovi stala mojí nejlepší přítelkyní. Lenta byla jako čertík, věčně rozesmátá a všude jí bylo plno, přestože byla z nás nejmenší. Bavila mne novinkami z lokálu, vyprávěla vtípky o návštěvnicích tančírny a díky ní jsem se zase cítila skvěle a těšila se, až znova seběhnu dolů a budu moct sama být ve středu všeho dění.

Zjistila jsem, že už jsem si zvykla na tenhle styl života, vyhovovalo mi žít jen přítomností a moc se netrápit budoucností, přesně podle hesla – nějak bylo, nějak bude. Zdálo se mi, že je to báječný život, pestrý a veselý, plný zábavy a prostý starostí. Cítila jsem se tady opravdu šťastná.

Po čtyřech dnech jsem už nevydržela, oblékla si svoje nové taneční šaty s velmi odvážným výstřihem a s pomocí Lenty sešla dolů do saloonu. Lenta mi vyčesala vlasy, vetknula do nich umělou růži ze stuh a já si najednou připadala jako někdo zcela jiný. Tohle už nebyla ta nejistá dívčina, která před pár měsíci poprvé vešla do Carverova Zlatého nuggetu. Nyní zde v přiléhavých šatech z temně rudého brokátu

a s krajkovým šálem spuštěným svůdně v ohbí loktů stála velmi žádoucí smyslná bytost. Teď by mne měli vidět lidi z mého rodného městečka!

V povznesené náladě jsem sledovala dění kolem sebe. Vystoupení děvčat už skončilo a nyní se proháněly v kole se svými tanečníky. Nahlédla jsem do tanečírny, ale potom se raději dobelhala k baru v saloonu, kde přece jen v tuto chvíli nebyla taková tlačence jako vedle v sále.

„Ahoj děvče, tak co dělá nožička?“ usmál se na mne barman a pohotově přede mne postavil sklenku s nařaděným drinkem, který má schovaný jenom pro nás děvčata.

„Dík, Henry,“ kývla jsem taky s úsměvem, „Pořád to bolí jako tisíc čertů.“

„Než se vdáš, tak o tom už nebudeš vědět,“ prohodil svoji oblíbenou frázi a přešel na druhý konec baru obsluhovat.

Stála jsem zády opřená o barový pult se sklenkou sladkého likéru v ruce a otevřenými dveřmi nakukovala do tanečního sálu. Ryčný zvuk taneční hudby přehlušoval rádoby žertovné návrhy snědého chlapíka, který se na mne hned přilepil, a mě bylo docela fajn. Smála jsem se jeho vyznáním a jenom zavrtěním hlavy jsem všechny důvěrné návrhy odmítala, aniž bych se na ně nějak soustředila.

Běžný večer, jakých jsem už prožila nepočítaných.

A najednou jako blesk z čistého nebe narušil můj klid povědomý hlas. Okamžitě mi došlo, odkud ho znám.

To je přece on!

Před očima mi znova proběhla ta noční scéna a ješitný hromotluk s protivnými namyšlenými řeči. Můj tajemný „zachránce“!

Nenápadně jsem se pootočila a očima zapátrala v hloučku mužů.

Opět ho prozradil hlas. Právě cosi lehkým tónem vyprávěl svým dvěma společníkům, nedbale opřený o bar, v ruce vybledlý stetson, před sebou na pultě netknutou sklenku whisky.

Poprvé jsem si mohla prohlédnout muže, který mi způsobil všechny moje současné problémy. Mohlo mu být tak kolem pětadvaceti, urostlý, vysoký, samý sval. Tmavohnědý kabát z jemňoučké jelenice zdobený třásněmi mu obepínal široká ramena, pod ním vykukovala sepraná světle šedá košile zastrčená v odřených tmavých kalhotách opáсанých širokým opaskem a nohy vězely v zaprášených vysokých jezdeckých botách bez ostruh. Na první pohled nevypadal jako typický střelec, spíš jako obyčejný námezdní kovboj.

Všimla jsem si ale, že pistoli nosil v nábojovém pásu po kavaleristickém způsobu, to znamená vysoko a pažbou dopředu, aby se dala rychle tasit. Že by bývalý voják nebo přece jenom střelec? Zřejmě ano, soudě i podle situace v níž jsem ho potkala poprvé. I když ani to nic nemuselo znamenat.

V jeho oblečení nebylo sice nic neobvyklého, takhle oděná chodila většina mužů v okolí, ale něco v jeho zjevu mne rozrušilo. Snad to bylo jen vědomí, že tento člověk může za moje současné zranění, snad vzpomínka na okamžik, kdy v temné uličce se jeho tělo těsně dotýkalo mého, sama nevím. Každopádně na něm bylo něco, co mne fascinovalo. Možná jeho tvář s pevně řezanými rysy, silné čelo, rovný nos a rty zvlněné lehkým úsměvem. Nebo oči – šedé, živé, s přátelským výrazem. Měl příjemnou tvář, drsně mužnou, ale příjemnou. A jeho úsměv, lehce pobavený, možná až ironický, mě, kdoví proč, přitahoval. Co mne ale skutečně upoutalo, ba přímo fascinovalo, byla jeho čelist s mužnou bradou, jíž však dodával zvláštní jemnost naprosto úžasný d'olíček přesně uprostřed brady.

Ani jsem si neuvědomila, že na toho chlápka zírám už pár minut, a dokonce se i přihloupě usmívám. Můj upřený pohled způsobil, že se jeho oči náhle zvedly a zahleděly do mých. Na kratičký okamžik se mi

zatajil dech. Najednou se mne zmocnil pocit, že mi jeho pohled proniká až do duše, že není nic, co by těm zvláštním šedým očím zůstalo utajeno, že před ním stojím zcela bezbranná, odevzdaná mu na milost a nemilost.

Nemohlo to trvat více než zlomek času, potom se jeho zrak ode mne odvrátil a svět kolem najednou zešedl.

Vydechla jsem a uvědomila se, jak mi zběsile buší srdce. Proboha, co se to se mnou děje? Připadám si najednou tak slabá, a kdybych se zády neopírala o výčepní pult, snad bych se sesunula k zemi. Nemohla jsem si pomoci, ale nedokázala jsem z něj spustit oči. Zajímal mne, až moc mne zajímal. Ale já pro něj evidentně byla vzduch.

K čertu! Musím použít všechnu ženskou lest. Nakonec, vždyť mám spoustu rad od své kamarádky Lenty, tak proč to teď nevyzkoušet? Abych upoutala jeho pozornost, hlasitěji jsem se zasmála, a když na mne opět upřel svůj pohled, pozvedla jsem ruku se sklenkou a koketně mu v náznaku přípitku lehce pokynula.

V příštím okamžiku mi však úsměv ztuhl na rtech. Reakce na můj vstřícný krok byla totiž více než pokořující, byla přímo urážlivá. Cizincovy oči lhostejně sklouzly po mé postavě, na okamžik se zastavily v odvážném dekoltu mých nových šatů bez rukávů a poté se jeho rty zvlínily v ironickém úšklebku a on se lhostejně odvrátil. Ale to ještě nebylo všechno. Moje vyzývavé gesto upoutalo i jeho společníky a ti okamžitě začali trousit provokující poznámky, bezostyšně si mne prohlíželi a navzájem se pošťuchovali.

A on? Místo, aby je nějak usměrnil, ještě si přisadil. Cosi tlumeně prohodil a muži kolem něj vypukli v smích. Evidentně se všichni dobře bavili na můj účet. Až příliš jasně jsem v jejich poznámkách zaslechla velmi urážlivé pojmenování, kterým mne mezi sebou častovali.

Tohle ti nedaruju, pomyslela jsem si a vlna vzteku mnou projela jako spalující žár. K čertu s tebou! Tenhle chlap s sebou nese jen problémy.

V nějakém náhlém popudu, aniž bych vše domyslela, jsem se naklonila k mladému Mexikánci. Ten už se nějakou chvíli netrpělivě dožadoval mé pozornosti a zatím do sebe nalil skoro půl láhve tequilly.

„Dokázal byste někoho zbít? Myslím – kvůli mně?“

Viditelně pookřál z toho, že se mu zase věnuji a několikrát horlivě přikývl.

„Pro vás bych i zabil, seňorito,“ zamumlal přiopile a sápal se po mně. Byl mi najednou protivný, ale jako nástroj pomsty poslouží dokonale. Snažila jsem se být co nejsladší a nejmilejší, a přitom si ho držet dostatečně daleko od těla.

„To nebude nutné. Stačí jen takový menší výprask. Malá lekce, rozumíte? Někomu, kdo mě velice urazil.“

Pokýval hlavou a v očích se mu blýskalo.

„A co odměna?“ potutelně se usmíval.

„Ach, samozřejmě! Až splníte úkol, dostanete svoji odměnu. Nezůstanete škodný, uvidíte,“ přislíbila jsem neurčitě. Nějak se z toho už vykroutím. Důležitá pro mne byla nyní jen pomsta.

Domluvili jsme se, já nenápadně ukázala mladíkovi jeho budoucí oběť. V poslední chvíli se mi ještě podařilo uniknout před dotěrným polibkem, takže mi přistál někde nad uchem, a potom už jsem se jen dívala, jak mládenec chvatně opouští saloon.

Tak, a je rozhodnuto.

Uběhlo sotva pár minut od Mexičanova odchodu, když do saloonu vešel poslíček, rozhlédl se a namířil si to přímo k mému neznámému

zpuštěnému kovbojovi. Co mu říkal nevím, ale neušel mi záblesk překvapení v mužově tváři. Něco ještě prohodil ke svým společníkům a poté vyšel ven za mladíkem.

Mohla jsem si spokojeně mnout ruce. Plán pomsty se stává skutečností. Moje uražená ješitnost si konečně přijde na své. V duchu už jsem viděla toho samolibého náfuku pěkně pomuchlaného a poraženého. Konečně ho snad přejde ta jeho arogantní namyšlenost. Frajer jeden.

Čas pomalu plynul a nic se nedělo. Z tančírny se nesla hudba a dupání desítek párů nohou, od hráčských stolů se ozývaly obvyklé hlášky ke hře, šustění karet a cinkot přihazovaných mincí, krupier ohlašoval výherní číslo v ruletě a kolem vládl běžný ruch a smích. Nad tím vším se vznášely husté kotouče šedavého dýmu z doutníků a cigaret.

Najednou jsem si uvědomila, jak se mi svírá žaludek. Zlost pomalu vyprchala a na její místo se vtíral neodbytný pocit zděšení a hrůzy. Hrůzy nad tím, co jsem způsobila, co se mou vinou rozjelo a už nejde zastavit. Roztrásl mne docela obyčejný strach a touha po pomstě byla ta tam. Přepadly mne obavy o toho hloupého kovboje!

Před očima mi vířily hrůzné výjevy – Mexičanova divoká tvář s planoucíma očima, záblesk čepele, nehybné tělo v jelenicové kazajce ležící s dýkou v zádech v temné uličce. A to všechno jenom mojí vinou. Musela jsem se opřít o pult, abych neomdlela.

Hudba z tančírny, smích, křik, cinkání sklenic, to všechno znělo najednou tak cize a z takové dálky jakoby z jiného světa, vzdáleného tisíce mil. Téměř na pokraji zhroucení jsem s hrůzou a napětím zírala na dveře. Kdo jimi vejde?

Přepadla mne zlost sama na sebe. Na moji ukřivděnou dušičku, ješitnost, na tu hloupou bezdůvodnou touhu po pomstě.